

[Strona Główna](#) > ... > [Postępowanie Sądowe](#) > [Sprawy Cywilne](#) > [Uznawanie i wykonywanie Orzeczeń Sądowych](#) > [Jak Doprowadzić Do Wykonania Orzeczenia](#) > [Sweden](#)

Jak doprowadzić do wykonania orzeczenia

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial matters)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Sprawy podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Egzekucja polega na tym, że organ egzekucyjny nakazuje spełnienie obowiązku stwierdzonego przez sąd lub inny organ. Egzekucja dotyczy zazwyczaj obowiązku zapłaty sumy pieniężnej lub opróżnienia lokalu. Inny rodzaj egzekucji odnosi się do zajęcia lub zastosowania innych środków służących zabezpieczeniu interesu prawnego.

Egzekucji w przypadku obowiązku zapłaty dokonuje się w drodze zajęcia. Instytucja zajęcia umożliwia zajęcie składników majątku należących do dłużnika egzekwowanego. Jeżeli zobowiązanie polega na konieczności opróżnienia lokalu przez daną osobę, egzekucji dokonuje się w drodze eksmisji. W przeciwnym wypadku egzekucja co do zasady przybiera formę nakazania przez organ egzekucyjny osobie, wobec której wniesiono o wszczęcie egzekucji, podjęcia określonego działania lub wykonania nakazu sądowego lub innego rodzaju orzeczenia. Organ egzekucyjny może nałożyć grzywnę.

Sprawy podlegające kodeksowi rodzinnemu

Egzekucja zgodnie z kodeksem rodzinnym odnosi się do środków służących wykonaniu orzeczenia lub umowy regulujących pieczę nad dzieckiem, miejsce pobytu, kontakty z dzieckiem lub wydanie dziecka. Sąd rozstrzygający w przedmiocie egzekucji może nałożyć grzywnę lub nakazać odebranie dziecka przez policję. Te same zasady mają zastosowanie do wykonywania orzeczeń zagranicznych zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 2019/1111 (rozporządzenie Bruksela II), jeżeli egzekucja dotyczy dziecka. Jeżeli egzekucja odnosi się do majątku dziecka lub do kosztów sądowych, zastosowanie ma jednak kodeks egzekucji długów.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Egzekucję na podstawie kodeksu egzekucyjnego prowadzi organ egzekucyjny (*Kronofogdemyndigheten*). Organ egzekucyjny decyduje zatem na przykład o dokonaniu zajęcia. Starszy komornik sądowy ponosi ogólną odpowiedzialność prawną za dokonywane czynności egzekucyjne, podczas gdy faktyczną egzekucję przeprowadzają zazwyczaj inni urzędnicy (urzędnicy ds. egzekucji, *förrättningsmän*).

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Sprawy podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Warunkiem przeprowadzenia egzekucji jest istnienie wyroku lub innego tytułu wykonawczego.

Podstawą egzekucji mogą być następujące tytuły wykonawcze:

- wyrok, postanowienie lub nakaz sądowy;
- ugoda zatwierdzona przez sąd lub umowa o arbitraż, której sąd nadał klauzulę wykonalności;
- zatwierdzony wyrok nakazowy, zatwierdzony nakaz zapłaty grzywny lub zatwierdzony nakaz zapłaty;
- wyrok sądu polubownego lub decyzja o umorzeniu postępowania polubownego;
- zobowiązanie na piśmie podjęte w obecności dwóch osób, które dotyczy płatności świadczeń alimentacyjnych na podstawie kodeksu małżeńskiego (*äktenskapsbalken*) lub kodeksu rodzinnego (*föräldrabalken*);
- decyzja administracyjna zawierająca zobowiązanie do zapłaty, pod warunkiem że można się od niej odwołać;
- decyzja administracyjna wykonalna zgodnie z przepisami szczególnymi;
- inny dokument wykonalny zgodnie z przepisami szczególnymi;
- decyzja lub postanowienie organu egzekucyjnego odnoszące się do nakazu zapłaty (*betalningsföreläggande*) lub pomocy w zakresie egzekucji (*handräckning*) oraz europejski nakaz zapłaty, którego wykonalność stwierdził organ egzekucyjny.

Jeżeli tytułowi wykonawczemu nadano klauzulę wykonalności, nie ma potrzeby wydawania przez sąd lub inny organ postanowienia lub innej decyzji na potrzeby wszczęcia egzekucji.

Znaczna część pracy organu egzekucyjnego polega na uzyskiwaniu informacji o majątku dłużnika. Dłużnik ma obowiązek przekazać w terminie wyznaczonym przez organ egzekucyjny szczegółowe informacje o składnikach swojego majątku oraz potwierdzić w wykazie lub w toku przesłuchania – pod rygorem odpowiedzialności karnej – że informacje, które przekazał, są prawidłowe. Organ może również nakazać dłużnikowi przedstawienie tych informacji pod groźbą grzywny. Grzywnę nakłada sąd rejonowy na wniosek organu egzekucyjnego.

Wniosek o wszczęcie egzekucji można złożyć ustnie lub pisemnie. W przypadku wniosku ustnego wnioskodawca (osoba wnosząca o wszczęcie egzekucji/wierzyciel) ma obowiązek stawiennictwa przed organem egzekucyjnym.

Koszty ponoszone przez państwo z tytułu postępowania egzekucyjnego (koszty administracyjne) pokrywa się w drodze stosownych opłat (opłaty egzekucyjne). Koszty administracyjne egzekucji ponosi co do zasady dłużnik egzekwowany (strona przeciwna wnioskodawcy/wierzyciela egzekwującego), o ile jest to możliwe. Odpowiedzialność wobec państwa z tytułu kosztów ponosi jednak zasadniczo wnioskodawca. Możliwe jest odstąpienie od zasady odpowiedzialności wnioskodawcy, w tym w odniesieniu do większości roszczeń o świadczenia alimentacyjne i kompensatę z tytułu przestępstwa.

Co do zasady opłatę podstawową pobiera się za każdy tytuł wykonawczy, na podstawie którego występuje się o wszczęcie egzekucji. Jeżeli sprawa dotyczy roszczenia prywatnoprawnego, opłata podstawowa wynosi 600 szwedzkich koron.

Inne opłaty, które można pobrać, obejmują opłaty przygotowawcze, opłaty z tytułu sprzedaży i opłaty szczególne.

Sprawy podlegające kodeksowi rodzinnemu

Podstawą egzekucji może być orzeczenie sądu powszechnego dotyczące pieczy nad dzieckiem, miejsca pobytu dziecka, kontaktów z dzieckiem lub wydania dziecka. Egzekucja może się również opierać na pisemnej umowie dotyczącej pieczy, miejsca pobytu lub kontaktów zawartej przez rodziców i zatwierdzonej przez komisję ds. opieki społecznej (*sociálnämnden*). Orzeczenia zagraniczne również mogą podlegać wykonaniu w Szwecji, na przykład zgodnie z rozporządzeniem Bruksela II.

Sprawy egzekucyjne rozstrzygają sądy rejonowe. Wniosek o wykonanie orzeczenia składa się zazwyczaj w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce zamieszkania dziecka. Jeżeli dziecko nie zamieszkuje w Szwecji, wniosek należy złożyć w Sądzie Rejonowym w Sztokholmie (*Stockholms tingsrätt*).

Wniosek może złożyć na przykład rodzic dziecka, do którego dziecko ma się przeprowadzić lub który chce wykonać swoje prawo do kontaktów z dzieckiem.

Rozpatrujący sprawę sąd może wydać pracownikowi socjalnemu specjalne polecenie podjęcia próby przekonania osoby sprawującej opiekę nad dzieckiem do dobrowolnego wykonania orzeczenia lub postanowień umowy. Jeżeli sprawa jest pilna, sąd lub organ policji może nakazać natychmiastowe objęcie dziecka opieką. Sąd może nałożyć grzywnę lub nakazać odebranie dziecka przez policję w celu wykonania orzeczenia.

Zgodnie z kodeksem rodzicielskim jedną ze stron można obciążyć kosztami postępowania egzekucyjnego ponoszonymi przez drugą stronę. Stronę, która spowodowała powstanie kosztów z tytułu odebrania dziecka lub objęcia go opieką, można zobowiązać do ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa.

3.2 Główne warunki

Sprawy podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

W pewnych przypadkach mogą pojawić się przeszkody uniemożliwiające przeprowadzenie egzekucji:

- gdy tytuł wykonawczy jest na tyle niejasny, że nie można na jego podstawie przeprowadzić egzekucji,
- gdy osoba, której w orzeczeniu nakazano dokonanie pewnego działania, spełniła obowiązek stwierdzony w tym orzeczeniu (na przykład do zapłaty pewnej kwoty),
- gdy osoba, której nakazano dokonanie pewnego działania, wytacza powództwo wzajemne przeciwko wnioskodawcy, tj. podnosi zarzut potrącenia. Potrącenie stanowi przeszkodę uniemożliwiającą przeprowadzenie egzekucji, jeżeli organ egzekucyjny stwierdzi, że powództwo wzajemne wytoczono na podstawie ważnego tytułu wykonawczego lub dowodu pisemnego na okoliczność istnienia wierzytelności (*skriftligt fordringsbevis*), a warunki potrącenia zostały spełnione.

Jeżeli dłużnik twierdzi, że dowolna inna sprawa pomiędzy stronami stanowi przeszkodę uniemożliwiającą przeprowadzenie egzekucji, i takiego zarzutu nie można odrzucić, egzekucji również nie można przeprowadzić. Przykładem może być tutaj zarzut przedawnienia roszczenia.

Jeżeli sąd pozbawi tytuł wykonawczy wykonalności należy bezzwłocznie podjąć działania naprawcze, jeżeli jest to możliwe.

W niektórych przypadkach sąd może również nakazać zawieszenie (*inhibition*) toczącego się postępowania egzekucyjnego.

Sprawy podlegające kodeksowi rodzinnemu

Domniemywa się, że orzeczenie lub umowa służą dobru dziecka. Sąd nie może ponownie zbadać orzeczenia lub umowy, gdy bada zasadności egzekucji (*verkställighetsprövningen*). Co do zasady najlepszym rozwiązaniem jest doprowadzenie do dobrowolnego wykonania. Jeżeli nie trzeba stosować żadnych środków przymusu, najbardziej prawdopodobnym wariantem jest nałożenie grzywny. Fizyczne odebranie dziecka można zastosować wyłącznie jako środek ostateczny.

Mogą zaistnieć pewne przeszkody uniemożliwiające wykonanie orzeczenia, na przykład w przypadku choroby dziecka.

Jeżeli dziecko osiągnęło taki wiek i poziom dojrzałości, że jego zdanie musi zostać wzięte pod uwagę, nie można wykonać orzeczenia wbrew woli dziecka, chyba że sąd uzna to za konieczne dla dobra dziecka.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Sprawy podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Warunkiem zajęcia majątku jest spełnienie określonych przesłanek. Majątek musi:

- należeć do dłużnika;
- być zbywalny;
- mieć pewną wartość pieniężną.

Zajęcie można zastosować w odniesieniu do każdego rodzaju składników majątku. Można zająć zarówno nieruchomości, jak i ruchomości.

Ruchomości oznaczają nie tylko rzeczy posiadane osobiście (np. samochody, łodzie i inne rzeczy), ale również składniki majątku (np. rachunki bankowe) i różnego rodzaju prawa (np. prawa użytkowania lub udziały spadkowe).

Zajęciu podlegają również wynagrodzenie, świadczenia rentowe lub emerytalne itd.

Niektóre składniki majątku nie podlegają zajęciu. Dotyczy to artykułów pierwszej potrzeby (*beneficieegendom*). Przepisy dotyczące artykułów pierwszej potrzeby mają co do zasady zastosowanie wyłącznie do osób fizycznych. Artykuły pierwszej potrzeby obejmują na przykład:

- odzież i inne rzeczy przeznaczone do użytku osobistego dłużnika o rozsądnej wartości;
- meble, artykuły gospodarstwa domowego i inne urządzenia wykorzystywane do prowadzenia i utrzymywania gospodarstwa domowego;
- narzędzia i inne urządzenia niezbędne do utrzymania lub szkolenia zawodowego dłużnika;
- rzeczy osobiste, np. medale i nagrody sportowe, które mają dla dłużnika tak dużą wartość osobistą, że ich zajęcie byłoby wyraźnie niesprawiedliwe.
- środki pieniężne i salda rachunków bankowych itp. racjonalnie niezbędne, aby dłużnik mógł się utrzymać do czasu spodziewanego uzyskania dochodów pokrywających jego potrzeby. Co do zasady okres ten nie przekracza jednego miesiąca.

Majątek może również podlegać ochronie przed zajęciem na mocy przepisów szczególnych. Może się tak zdarzyć na przykład w przypadku odszkodowania.

Można dokonać zajęcia wynagrodzenia wyłącznie powyżej kwoty niezbędnej dłużnikowi do utrzymania siebie i swojej rodziny.

W tym zakresie niektóre wierzytelności mają pierwszeństwo przed innymi. Roszczenie dotyczące świadczeń alimentacyjnych lub kompensaty z tytułu przestępstwa ma pierwszeństwo przed innymi roszczeniami indywidualnymi.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Sprawy podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Po zajęciu składnika majątku dłużnik nie będzie sprawował nad nim kontroli w takim samym zakresie jak przed zajęciem. Dłużnik nie może wykorzystać składnika majątku, działając na szkodę wnioskodawcy, w drodze przeniesienia prawa własności lub w inny sposób, o ile służba komornicza nie zezwoli mu na to ze szczególnych powodów, po zasięgnięciu opinii wnioskodawcy.

Każdy, kto w sposób niezgodny z prawem wykorzysta zajęty składnik majątku, podlega odpowiedzialności karnej.

Postanowienie w sprawie zajęcia przyznaje prawo pierwszeństwa zajętemu składnikowi majątku.

W postępowaniu egzekucyjnym osoba trzecia musi oświadczyć, w terminie określonym przez organ egzekucyjny, czy dłużnikowi przysługują wobec niej jakiegokolwiek wierzytelności lub czy dłużnika łączy z nią inne stosunki, które mogłyby mieć znaczenie dla oceny, w jakim zakresie składniki majątku dłużnika podlegają zajęciu. Obowiązek ujawnienia ma również zastosowanie do osoby trzeciej, która pozostaje w posiadaniu składników majątku dłużnika, na przykład na podstawie zastawu lub umowy przechowania. Bank jest na przykład zobowiązany do przekazania informacji szczegółowych o rachunkach bankowych, skrytkach bankowych lub wszelkich innych składnikach majątku dłużnika przechowywanych przez bank. Na krewnych i znajomych dłużnika również spoczywa obowiązek ujawnienia.

Informacji od osób trzecich można zażądać ustnie lub pisemnie, przy czym w stosownych przypadkach osoby trzecie można wezwać na przesłuchanie. Za niewywiązanie się z tego rodzaju obowiązków grozi kara grzywny lub pozbawienia wolności.

Organ egzekucyjny może bezzwłocznie dokonać przymusowej sprzedaży zajętych składników majątku.

Przymusowej sprzedaży dokonuje się zazwyczaj w drodze publicznych licytacji, ale czasami można przeprowadzić sprzedaż prywatną.

Środki pieniężne uzyskane w wyniku postępowania egzekucyjnego należy zgłosić i wypłacić wnioskodawcy bez zbędnej zwłoki.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Sprawy podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Nie określono maksymalnego okresu obowiązywania postanowienia w sprawie zajęcia. Przepisy zakładają jednak niezwłoczną sprzedaż zajętego majątku, zob. pkt 4.2.

Jeżeli jest to możliwe, eksmisję należy przeprowadzić w ciągu czterech tygodni od dnia doręczenia organowi egzekucyjnemu niezbędnych dokumentów.

Sprawy podlegające kodeksowi rodzinnemu

Postanowienie w sprawie wykonania orzeczenia staje się natychmiast skuteczne, o ile nie określono inaczej. Ma ono zastosowanie do czasu wydania kolejnego postanowienia. Postanowienie o nałożeniu grzywny stanowi zazwyczaj, że w określonym terminie należy dokonać czynności, na przykład przekazania dziecka wnioskodawcy. Postanowienie o wykonaniu orzeczenia w zakresie kontaktów stanowi zazwyczaj, kiedy można kontaktować się z dzieckiem.

Wydanie postanowienia w postępowaniu egzekucyjnym pozostaje bez uszczerbku dla możliwości złożenia nowego wniosku.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Sprawy podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Co do zasady na postanowienie wydane przez organ egzekucyjny przysługuje zażalenie. Zażalenie należy kierować do organu egzekucyjnego, który przekazuje je do sądu rejonowego.

Osoba, której dotyczy postanowienie organu egzekucyjnego, może wnieść zażalenie na to postanowienie, jeżeli rozstrzyga ono na jej niekorzyść. Termin na wniesienie zażalenia na postanowienie przez osoby trzecie nie jest terminem zawitym. Na postanowienie w sprawie zajęcia innych aktywów można wnieść zażalenie w terminie trzech tygodni od daty doręczenia postanowienia. Termin na wniesienie zażalenia na postanowienie przez osoby trzecie nie jest terminem zawitym.

Sąd rejonowy może również postanowić o wstrzymaniu wszelkich czynności egzekucyjnych w danym czasie (*inhibition*) lub – jeżeli uzna, iż istnieją ku temu szczególne podstawy – o uchyleniu już dokonanej czynności.

Sprawy podlegające kodeksowi rodzinnemu

Postanowienie sądu rejonowego w sprawie egzekucji można zaskarżyć do sądu apelacyjnego. Zażalenie należy złożyć na piśmie w sądzie rejonowym. Termin na wniesienie zażalenia wynosi trzy tygodnie.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Kodeks postępowania egzekucyjnego zawiera przepisy ograniczające możliwość egzekucji, na przykład w celu ochrony dłużnika. Dłużnik może uniemożliwić przeprowadzenie egzekucji w ograniczonym zakresie w drodze zgłoszenia zarzutów, na przykład zarzutu przedawnienia roszczenia. Najczęstsze przykłady ograniczenia egzekucji obejmują wyłączenie niektórych składników majątku spod zajęcia ze względu na potrzeby dłużnika. W przypadku zajęcia rzeczy materialnych można przykładowo wyłączyć spod zajęcia *beneficium* (majątek niepodlegający zajęciu), np. środki pieniężne, których dłużnik potrzebuje na własne utrzymanie w najbliższym czasie. W przypadku zajęcia wynagrodzenia istnieje kwota wolna od potrąceń umożliwiająca pokrycie normalnych kosztów życia i wydatków mieszkaniowych dłużnika.

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

■ Ostatnia aktualizacja: 12/02/2026

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.